

ERÄS VALLANKUMOUKSEN PERUSKYSYMYKSISTÄ

Jokaisen vallankumouksen tärkeimpänä kysymyksenä on epäilemättä kysymys valtiiovallasta. Kaiken ratkaisee se, minkä luokan käsissä valta on. Ja kun Venäjän tärkeimmän hallituspuolueen sanomalehti „Delo Naroda” valitteli äskettäin (147. numerossa), että valtaa koskevien kiistojen vuoksi on unohdettu sekä kysymys Perustavasta kokouksesta että kysymys viljasta, niin eserrille pitäisi vastata: syyttäkää itseänne. Onhan juuri *teidän* puolueenne horjunta ja epäröinti suurimpana syynä „ministerimylläkän” pitkitymiseen sekä Perustavan kokouksen loputtomiin lykkäykseen ja samoin siihen, että kapitalistit jarruttavat hyväksytyjä ja suunniteltuja toimenpiteitä viljamonopolin ylläpitämiseksi ja maan turvaamiseksi leipäviljalla.

Kysymystä vallasta ei voida kiertää eikä liioin lykätä, koska se on juuri se peruskysymys, joka määrää *kaiken* vallankumouksen kehityksessä, sen ulko- ja sisäpolitiikassa. Se, että vallankumouksemme on „hukannut turhaan” puoli vuotta epäröintiin valtiiovallan rakennetta koskevassa kysymyksessä, on kiistämätön tosiasia, tämä tosiasia on seuraus eserrien ja menshevikkien horjuvasta politiikasta. Näiden puolueiden politiikan taas on määrännyt viime kädessä pikkuporvariston luokka-asema, sen taloudellinen epävakaisuus pääoman ja työn välisessä taistelussa.

Koko kysymys on nyt siinä, ovatko pikkuporvarilliset demokraatit oppineet jotakin tämän suuren, tavattoman sisältörikkaan puolivuotiskauden aikana vai eivätkö he ole oppineet mitään. Elleivät ole, niin vallankumous on hukassa ja vain proletariaatin voitokas kapina pystyy pelastamaan sen. Jos ovat, niin on aloitettava vankan, horjumattoman valtiiovallan viipymättömästä luomisesta. Vain se valta, joka nojautuu ilmeisesti ja ehdottomasti väestön

enemmistöön, voi olla vankka kansanvallankumouksen aikana, t.s. sellaisen vallankumouksen aikana, joka on nostattanut liikkeelle joukot, työläisten ja talonpoikain enemmistön. Tähän asti valtiolta on Venäjällä pysynyt *tosiasiallisesti porvariston* käsissä, jonka on pakko vain tehdä osittaisia myönnytyksiä (ryhtyäkseen jo seuraavana päivänä peruuttamaan niitä), jakaa lupauksia (jättääkseen ne täyttämättä), haeskella kaikenlaisia esiliinoja herruutensa verhoamiseksi (pettääkseen kansaa „vilpittömän kokoomuksen” ulkomuodolla) j.n.e. j.n.p. Sanoissa — demokraattinen, vallankumouksellinen kansanhallitus, teoissa — epädemokraattinen, kansanvastainen, vastavallankumouksellinen porvarillinen hallitus, siinä se ristiriita, joka on ollut olemassa tähän asti ja esiintynyt valtiollaan täydellisen epävakaisuuden ja horjunnan aiheuttajana, kaiken sen „ministerimylläkän” aiheuttajana, jota herrat eserrät ja menshevikit ovat harjoittaneet niin valitettavalla (kansan kannalta valitettavalla) uutteruudella.

Joko Neuvostojen hajottaminen ja niiden kunniaton kuolema, tahi kaikki valta Neuvostoille — tämän olen sanonut Neuvostojen yleisvenäläiselle edustajakokoukselle vuoden 1917 kesäkuun alussa *, ja heinä- sekä elokuun historia on todistanut näiden sanojen paikkansapitävyyden täysin vakuuttavasti. Porvariston lakeijat, Potresov, Plehanov ynnä muut, jotka sanovat valtiollaan „pohjan laajentamiseksi” sen tosiasiallista luovutusta kansan mitättömälle vähemmistölle, porvaristolle, riistäjille, voivat valehdella mielin määrin, — siitä huolimatta vain Neuvostojen valta voi olla vankka, todella kansan enemmistöön nojautuva.

Vain Neuvostovalta voisi olla vankka, vain sitä ei voitaisi kukistaa edes kaikkein myrskyisimmän vallankumouksen myrskyisimpinäkään päivinä, vain sellainen valta voisi turvata vallankumouksen jatkuvan laajan kehityksen, puolueiden rauhanomaisen kamppailun Neuvostojen sisällä. Siihen asti, kunnes sellainen valta luodaan, tulee väistämättä olemaan epäröintiä, epävakaisuutta, horjuntaa, loputtomia „valtakriisejä”, toivotonta ministerimylläköiden komediaa, purkauksia sekä oikealla että vasemmalla.

Tunnus: „valta Neuvostoille” ymmärretään kuitenkin hyvin usein, ellei useimmiten, aivan väärässä mielessä:

* Ks. tätä osaa, ss. 3—5. *Toim.*

„Neuvostojen enemmistöpuolueista muodostettu ministeristö”, ja tätä syvästi erheellistä mielipidettä haluaisimmekin tarkastella seikkaperäisemmin.

„Neuvostojen enemmistöpuolueista muodostettu ministeristö” merkitsee henkilönvaihdoksia ministerilistassa, samalla kun vanha hallitusvallan koneisto, läpeensä virkamieshenkinen, läpeensä epädemokraattinen koneisto, joka on kykenemätön suorittamaan tuntuvia uudistuksia, joita on otettu jopa eserrien ja menshevikkienkin ohjelmiin, säilyy kokonaisuudessaan koskemattomana.

„Valta Neuvostoille” merkitsee koko vanhan valtiokoneiston, tuon kaikkea demokraattista jarruttavan virkamieskoneiston radikaalista uudistamista, tuon koneiston syrjäyttämistä ja vaihtamista uuteen, kansalle kuuluvaan, t.s. tosidemokraattiseen neuvostokoneistoon, t.s. järjestyneen ja aseellisen kansanenemmistön, työläisten, sotilaiden, talonpoikain valtiokoneistoon, se merkitsee aloitteen ja itsenäisyyden turvaamista kansan enemmistölle ei ainoastaan edustajien vaaleissa, vaan myös valtakunnan asiain hoidossa, reformien ja uudistusten toimeenpanossa.

Tehdäksemme tämän eron selvemmäksi ja havainnollisemmaksi palautamme mieliin erään arvokkaan tunnustuksen, jonka hallituspuolueen, eserräpuolueen sanomalehti „Delo Naroda” teki joitakin aikoja sitten. Jopa niissäkin ministeriöissä, kirjoitti mainittu lehti, jotka on luovutettu sosialisti-ministereille (tämä on kirjoitettu siihen aikaan, kun surullisen kuuluisa hallituskokoomus kadettien kanssa oli olemassa, kun menshevikit ja eserrät olivat ministerinä), jopa niissäkin ministeriöissä koko hallintokoneisto on säilynyt entisellään ja jarruttaa kaikkea työtä.

Tämä on ymmärrettävääkin. Porvarillis-parlamentaaristen ja huomattavassa määrin myös porvarillis-perustuslaillisten maiden koko historia osoittaa, että ministerien vaihdos merkitsee hyvin vähän, sillä reaalin hallintotyö on jättiläismäisen virkamiesarmeijan käsissä. Ja tämä armeija on kauttaaltaan demokratianvastaisen hengen läpikulkema, tuhansin ja miljoonin langoin sidottu tilanherroihin ja porvaristoon, monin eri tavoin riippuvainen näistä. Tätä armeijaa ympäröi porvarillisten suhteiden ilmapiiri, se hengittää vain tämän ilmapiirin ilmaa, se on jähmettynyt, pysähtynyt kehityksessään, kangistunut, se ei jaksa riistäytyä vapaaksi tästä ilmapiiristä, se ei kykene

ajatteluun, tuntemaan, toimimaan muuten kuin entiseen tapaan. Virka-arvojen kunnioituksesta ja „valtiovirkkojen” antamista tietyistä etuoikeuksista aiheutuvat suhteet sitovat tätä armeijaa, ja sen ylimmät rivit ovat joutuneet osakkeiden ja pankkien välityksellä täydelliseen finanssipääoman orjuuteen ja toimivat tietyssä määrin itsekin sen asiamiehinä, sen etujen valvojina ja sen vaikutusvallan levittäjinä.

Se, että *tämän* valtiokoneiston avulla yritetään toimeenpanna sellaisia uudistuksia kuin tilanherrain maanomistuksen lakkauttaminen ilman lunastusmaksuja tai viljamonopoli y.m.s., on mitä pahinta harhakuvittelua, mitä pahinta itsepetosta ja kansan pettämistä. Tämä koneisto *voi* palvella tasavaltalaista porvaristoa luomalla „monarkittoman monarkian” muodossa sellaisen tasavallan kuin kolmas tasavalta Ranskassa, mutta sellaisten uudistusten toteuttamiseen, jotka edes kaventaisivat tai rajoittaisivat tuntuvasti pääoman oikeuksia, „pyhän yksityisomistuksen” oikeuksia, niiden hävittämisestä puhumattakaan, siihen tällainen valtiokoneisto on kerta kaikkiaan kykenemätön. Sen vuoksi syntyykin aina, kaikenlaisissa „kokoomus”-hallituksissa, joissa „sosialistit” ovat mukana, sellainen tilanne, että nämä sosialistit joutuvat käytännössä, jopa silloinkin, kun eräät heistä suhtautuvat asiaan kaikella tunnollisuudella, olemaan pelkkänä koristuksena tai porvarillisen hallituksen verhona, ukkosenjohdattimena, joka suojaa tuota hallitusta kansan suuttumukselta, joukkojen pettämisen välineenä tuon hallituksen käsissä. Niin kävi Louis Blanc’ille vuonna 1848, samoin on käynyt siitä lähtien kymmeniä kertoja Englannissa ja Ranskassa sosialistien osallistuessa hallituksiin, samoin on käynyt myös Tshernoveille ja Tsereteleille vuonna 1917, samoin on käynyt ja samoin tulee käymään niin kauan kuin porvarillinen järjestelmä pysyy pystyssä ja vanha, porvarillinen, virkamieshenkinen valtiokoneisto säilyy koskemattomana.

Työläisten, sotilaiden ja talonpoikien edustajain Neuvostot ovat erityisen arvokkaita juuri sen vuoksi, että ne edustavat uutta, mittaamattomasti korkeampaa, verrattomasti demokraattisempaa valtiokoneiston *tyyppiä*. Eserrät ja menshevikit tekivät kaikkensa, kaiken mahdollisen ja kaiken mahdottoman muuttaakseen Neuvostot (eritoten Pietarin Neuvoston ja yleisvenäläisen Neuvoston, s.o.

TpKK:n) tyhjämpäiväisiksi juttutuviksi, jotka kuluttivat „valvonnan” varjolla aikaansa tehottomien ponsilausemien ja toivomusten laatimiseen, ja nämä ponsilausemat ja toivomukset hallitus sitten pani kohteliaasti ja herttaisesti hymyillen veran alle. Mutta ei tarvittu muuta kuin kornilovilaisuuden „navakka tuulenpuuska”, joka ennusti kunnollista myrskyä, niin kaikki ummehtunut kaikkosi jokikin aikaa Neuvostosta ja vallankumouksellisten joukkojen oma-aloitteisuus alkoi esiintyä jonakin suurenmoisena, mahtavana, vastustamattomana.

Ottakoot kaikki heikkouskoiset oppia tästä historiallisesta esimerkistä. Hävetkööt ne, jotka sanovat: „meillä ei ole koneistoa, jolla voisimme korvata vanhan, kiertämättömästi porvariston puolelle kallistuvan koneiston”. Sillä sellainen koneisto *on olemassa*. Juuri Neuvostot ovat se koneisto. Älkää pelätkö joukkojen oma-aloitteisuutta ja itsenäisyyttä, luottakaa joukkojen vallankumouksellisiin järjestöihin — ja saatte nähdä *kaikilla* valtiollisen elämän aloilla samanlaista työläisten ja talonpoikien voimaa, yllyvyyttä, voittamattomuutta kuin mitä he osoittivat yhteenliittymisessään ja intomielisyydessään kornilovilaisuuden vastustamiseksi.

Epäuskoinen suhtautuminen joukkoihin, se, että pelätään niiden aloitteellisuutta, pelätään niiden itsenäisyyttä, vavistaan niiden vallankumouksellista tarmoa peläten, sen sijaan että tuettaisiin sitä kaikinpuolisesti ja antaumuksellisesti, — nämä ovat ne synnit, joihin eserrä- ja menshevikkijohtajat ovat pahimmin syyllistyneet. Tässä piilee eräs syvällisimpiä syitä heidän epäröintiinsä, heidän horjuntaansa, heidän loputtomiin ja loputtoman tuloksettomiin yrityksiinsä kaataa uutta viiniä vanhan, virkavaltaisen valtiokoneiston vanhoihin leileihin.

Tarkastelkaa Venäjän vallankumouksessa vuonna 1917 armeijassa toimeenpannun demokratisoinnin historiaa, Tshernovin ministerikauden historiaa, Paltshinskin „hallituskauden” historiaa, Peshehonovin eroamisen historiaa, niin näette joka askeleella mitä havainnollisimpia todistuksia edellä sanotun paikkansapitävyydestä. Kun ei ollut täydellistä luottamusta valinnallisiin sotilasjärjestöihin, kun ei noudatettu ehdottomasti sitä periaatetta, että sotilaat valitsevat päällikkönsä, niin syntyi sellainen tilanne, että Kornilovit, Kaledinit ja vastavallankumoukselliset upseerit

pääsivät armeijan johtoon. Tämä on tosiasia. Ja kuka ei halua ummistaa tahallisesti silmiään, hän ei voi olla näkemättä, että kornilovilaisuuden *jälkeen* Kerenskin hallitus *jättää* kaiken *ennalleen*, että *todellisuudessa* se *nostaa kornilovilaisuutta uudelleen jaloilleen*. Aleksejevin nimitys, „rauha” Klembovskien, Gagarinien, Bagrationien ja muiden kornilovilaisten kanssa, se, että itseään Kornilovia ja Kaledinia kohdellaan hölläkätisesti — kaikki tämä on päivänselvä todistus siitä, että tosiasiallisesti Kerenski nostaa kornilovilaisuutta uudelleen jaloilleen.

Keskítietä ei ole. Kokemus on osoittanut, ettei keskítietä ole. Joko kaikki valta Neuvostoille ja armeijan täydellinen demokratisointi tai kornilovilaisuus.

Entä Tshernovin ministeriajan historia? Eikö se jo todistanut, että mikä tahansa vähänkin vakava askel talonpoikain tarpeiden todellista tyydyttämistä kohti, mikä tahansa toimenpide, joka todistaa luottamusta heihin, heidän omiin joukkojärjestöihinsä ja toimiinsa, herätti mitä valtavinta innostusta koko talonpoikaistossa. Tshernov taas joutui „hieromaan kauppaa” ja „tinkimään” melkein neljä kuukautta kadettien ja virkamiesten kanssa, jotka pakottivat loppumattomilla vitkutuksilla ja vehkeilyillä vihdoin viimein hänet eroamaan saamatta mitään aikaan. Tilanherrat ja kapitalistit „voittivat pelin” näiden neljän kuukauden aikana ja näiksi neljäksi kuukaudeksi, he säilyttivät tilanherrain maanomistuksen, lykkäsivät tuonnetuksi Perustavan kokouksen ja jopa panivat alulle useita rankaisutoimenpiteitä maakomiteoita vastaan.

Keskítietä ei ole. Kokemus on osoittanut, ettei keskítietä ole. Joko kaikki valta Neuvostoille sekä keskuksessa että paikkakunnilla, kaikki maa talonpojille *heti*, siihen saakka, kunnes Perustava kokous tekee päätöksen, tai tilanherrat ja kapitalistit tulevat jarruttamaan kaikkea, pystyttävät uudelleen tilanherrojen valtaa, katkeroittavat talonpojat ja saattavat asiat siihen pisteeseen, että puhkeaa äärettömän raivokas talonpoikaiskapina.

Aivan samalla tavalla on käynyt myös kaikelle vähänkin vakavammalle tuotannon valvonnalle, jonka kapitalistit tekivät tyhjäksi (Paltshinskin avulla), viljamonopolille ja Peshehonovin *alkuunpanemalle* viljan ja elintarvikkeiden säännöstellylle demokraattiselle jakelulle, jotka tehtiin tyhjäksi kauppiaiden toimesta.

Venäjällä ei ole nyt laisinkaan kysymys siitä, että pitäisi keksiä „uusia reformeja”, laatia jonkinlaisten „kaikkisittävien” uudistusten „suunnitelmia”. Ei sinne päinkään. Näin esittävät asian — esittävät sen tieteen tahtoen valheellisesti — kapitalistit, Potresovit, Plehanovit, jotka pauhaavat „sosialismin käytäntöönottamista” vastaan, „proletariaatin diktaturia” vastaan. Todellisuudessa tilanne Venäjällä on sellainen, että sodan aiheuttamat ennen näkemättömät rasisukset ja onnettomuudet, ennen näkemätön ja äärimmäisen uhkaava rappion ja nälänhädän vaara ovat itse neuvoneet ulospääsyn, ovat itse viitoittaneet, eivätkä ainoastaan viitoittaneet, vaan jo nostaneet esiin ehdottoman kiireellisiä reformeja ja uudistuksia: viljamonopolin, tuotannon ja jakelun valvonnan, paperirahan liikkeellelaskun rajoittamisen, viljan oikean vaihdon tavaroihin j.n.e.

Kaikki myöntävät tämänlaatuiset, nimenomaan tähän suuntaan kohdistuvat toimenpiteet kiertämättömiksi, niihin on ryhdytty monin paikoin ja monilta eri tahoilta. Niihin on jo ryhdytty, mutta kaikkialla niitä jarruttaa ja on jarruttanut tilanherrojen sekä kapitalistien vastarinta, jota tehdään Kerenskin hallituksen (teoissa täysin porvarillisen ja bonapartistisen hallituksen) kautta, vanhan valtion virkakoneiston avulla sekä venäläisen ja „liittolaisvaltojen” finanssipääoman välittömän ja välillisen painostuksen avulla.

Ei kovinkaan kauan sitten I. Prilezhajev kirjoitti „Delo Narodassa” (147. numerossa) vuodattaen kyöneleitä Peshehonovin eroamisen ja rajahintojen kukistumisen, viljamonopolin luhistumisen johdosta:

„Rohkeutta ja päättäväisyyttä — juuri tätä on puuttunut kaikilta tähänastisilta hallituksiltamme... Vallankumoukselliset demokraatit eivät saa odottaa, heidän on itsensä tehtävä aloite ja käytävä suunnitelmanmukaisesti käsiksi taloudelliseen kaokseen... Jos missään, niin juuri tässä tarvitaan lujaa linjaa ja päättäväistä valtiovaltaa”.

Tosiaankin, mikä on totta, se on totta. Oivallisesti sanottu. Kirjoittaja ei vain ole tullut ajatelleeksi, että kysymys lujasta linjasta, rohkeudesta ja päättäväisyydestä ei ole henkilökysymys, vaan se on kysymys siitä luokasta, joka kykenee osoittamaan rohkeutta ja päättäväisyyttä. Ainoa sellainen luokka on proletariaatti. Valtiovallan rohkeus ja päättäväisyys, sen luja linja ei ole mitään muuta

kuin proletariaatin ja köyhien talonpoikain diktatuuria. I. Prilezhajev haaveksii, sitä itsekään tajuamatta, *sellaisesta diktatuurista*.

Sillä mitä merkitsisi sellainen diktatuuri käytännössä? Ei mitään muuta kuin että kornilovilaisten vastarinta tulisi murretuksi ja armeijan täydellinen demokratisointi palautetuksi ja viedyksi päätökseen. Yhdeksänkymmentä yhdeksän sadasosaa armeijasta olisi sellaisen diktatuurin haltioituneita kannattajia jo parin päivän kuluttua sen pystyttämisen jälkeen. Tuo diktatuuri antaisi maat talonpojille ja kaikkivallan paikallisissa asioissa talonpoikaiskomiteoille; kuinka voidaan järkeään menettämättä epäillä sitä, että talonpojat kannattaisivat tuota diktatuuria? Sen, mitä Peshehonov vain *lupaili* („kapitalistien vastarinta on murrettu” — nämä ovat kirjaimellisesti Peshehonovin sanat hänen kuuluisassa puheessaan Neuvostojen edustajakokouksessa), sen tuo diktatuuri toteuttaisi käytännössä, muuttaisi todellisuudeksi, syrjäyttämättä vähimmässäkään määrin jo muotoutumassa olevia demokraattisia elintarvike-, valvonta- ynnä muita järjestöjä, vaan päinvastoin tukien ja kehittären niitä, raivaten pois kaikki niiden toimintaa haittaavat esteet.

Vain proletaarien ja köyhien talonpoikain diktatuuri kykenee murtamaan kapitalistien vastarinnan, ilmentämään todella suurenmoista valtansa rohkeutta ja päättäväisyyttä, turvaamaan itselleen joukkojen innokkaan, rajatoman uhrautuvaisen ja todella sankarillisen kannatuksen sekä armeijassa että talonpoikaiston keskuudessa.

Valta Neuvostoille — se on ainoa, mikä voisi tehdä tulevan kehityksen asteittaiseksi, tyyneksi, rauhalliseksi, sellaiseksi, joka tapahtuu täysin kansanjoukkojen enemmistön tietoisuuden ja päätösten mukaisesti, niiden oman kokemuksen mukaisesti. Valta Neuvostoille — se merkitsee maan hallinnan ja sen talouden valvonnan täydellistä luovuttamista työläisille ja talonpojille, joita *kukaan* ei rohkenisi vastustaa ja jotka *oppisivat nopeasti* käytännön pohjalla, oman kokemuksensa pohjalla jakamaan oikealla tavalla maat, elintarvikkeet ja viljan.